

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 813. Usque Ad Annum 859

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117867

§. 23. Concilium Valentinum tertium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66103](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66103)

Sæculum IX. ditabat. Hæc fuit Ecclesiarum in Sue-
A. C. 855. cia & Dania origo.

§. XXIII.

Concilium Valentinum tertium.

De ten. ver.
Sor. c. 2.

Maug. diff.
s. 35.

20. 8. p. 134.

In Francia quatuor Articuli, ab Hincma-
ro in Conventu Carisiacensi editi, o-
pera quorundam piorum virorum ad Ec-
clesiam Lugdunensem transmissi, atque
ab Archiepiscopo Remigio præsentibus
Clericorum suorum doctissimis ad exa-
men vocati, omnium animos offende-
runt; quod nempe Auctoritas Scriptu-
ræ, Patrum & præsertim S. Augustini op-
pugnari videretur. Ergo Remigius hos
quatuor Articulos vulgato libello cum
Titulo: *Veritati Scripturæ esse inhæren-*
dum, refutare aggressus, præcipue ge-
minam Prædestinationem Electorum &
Reprobatorum asserit. Majore deinde
Auctoritate eandem Doctrinam in Con-
cilio Valentino tertio, jubente Lothario
Imperatore Regni ejus anno decimo
quinto, Indictione tertia, seu anno In-
carnationis Dominicæ octingentesimo
quingentesimo quinto, die octava Janua-
rii, congregato stabilivit, cum in Causa
Episcopi Valentini, cui diversa crimina
objiciebantur, Patres convenissent. Ade-
rant Episcopi quatuordecim ex tribus
Provinciis cum suis Metropolitibus, qui
Concilio præerant, nimirum Remigio
Lug-

Lugdunensi, Agilmaro Viennensi, & Ro- Sæculum IX.
 lando Arelatensi. Ebbone autem Gra- A. C. 855.
 tianopolitano inter Episcopos præsentibus
 nullus illustrior. Causa Episcopi Valen-
 tini finita, conditi sunt Canones viginti
 tres, quorum primi sex ad Doctrinam
 spectant. *Novas voces, inquit Episcopi,*
& garrulitatem audacem, unde
contentiones & scandala nascuntur, de-
vitamus; at S. Scripturam, eosque Do-
ctores, qui eam clare exposuerunt, Cy-
prianum, Hilarium, Ambrosium, Jero-
nimum, Augustinum aliosque Catholicos
indubitanter amplectimur. Nam de Præ-
scientia Dei, de Prædestinatione & de
quæstionibus aliis, in quibus Fratrum a-
nimi non parum scandalizantur, illud
tantum firmissime tenendum esse credi-
mus, quod ex maternis Ecclesiæ visceri-
bus nos hausisse gaudemus.

6. 1.

Deus ab æterno præscivit, & bona
 quæ boni erant facturi, & mala quæ mali
 gesturi erant. Prævidit, eos per suam
 Gratiam bonos futuros, & per eandem
 Gratiam mercedem æternam accepturos.
 Prævidit, alios per propriam malitiam
 malos futuros & per suam Justitiam æ-
 terna ultione damnandos. Præscientia
 Dei nulli peccatori necessitatem imposuit.
 Nemo ex Dei præjudicio damnatur, sed
 quemlibet malum ex merito propriæ ini-
 quitatis credimus condemnari. Nec ipsos

6. 2.

Q 9 2

dicimus

Sæculum IX. dicimus malos ideo perire, quia boni esse
 A C. 855. non potuerunt, sed quia boni esse nolue-

6. 3.

Prædestina-
 tio Bono-
 rum & Ma-
 lorum.

runt, suoque vitio in massa damnationis (*) permanserunt. Constanter fate-
 mur prædestinationem electorum ad vi-
 tam, & prædestinationem impiorum ad
 mortem; in electione tamen salvandorum
 misericordiam Dei præcedere meritum
 bonum, in damnatione autem perituro-
 rum meritum malum præcedere justum
 Dei iudicium. Quippe Deus prædestina-
 tione ea tantum statuit, quæ vel gratui-
 ta misericordia vel justo iudicio factu-
 rus erat. Hinc in malis ipsorum mali-
 tiam tantum prævidit, quia ex ipsis &
 non ex ipso est. Sed prævidit, quia o-
 nia videt, & prædestinavit, quia justus
 est, pœnam malorum meritum sequentem.
 Ceterum aliquos Divina potestate ita ad
 malum prædestinari, ut aliud esse non
 possint, non solum non credimus, sed etiam,
 si quis credat, ei anathema dicimus. Item
 de Redemptione Sanguinis Christi, illi
 nimium errant, qui asserunt, effusum
 fuisse etiam pro illis impiis, qui a Mundi
 exordio usque ad Passionem Domini
 in sua impietate mortui æterna damna-
 tione puniti sunt. Sed simpliciter &
 fideliter

(*) In ipso Concilio legimus etiam verba:
 Vel merito originali vel etiam actuali permanserunt.

fideliter tenemus, quod pro illis solummodo hoc Sanguinis pretium datum sit, qui in Jesum Christum credunt. (*) Ceterum rejicimus Capitula quatuor, quae a Concilio Fratrum nostrorum minus prospere suscepta sunt, quia sunt inutilia, noxia, & veritati adversa. Sed & alios XIX. Articulos syllogismis ineptissime conclusos, in quibus commentum Diaboli potius, quam argumentum aliquod Fidei deprehenditur, damnamus, Auctoritate Spiritus Sancti interdici- mus, & novarum rerum auctores distri- ctius castigandos esse censemus. Qua- tuor Articuli, sunt illi, quos Conci- lium Carisiacense edidit. Et Articuli XIX. sunt illi, qui in libro Joannis Sco- ti

Q q 3

ti

(*) Haec minus Catholice dici videntur. Cardinalis Baronius ad hunc locum filet, sed P. Pagi in sua Critica Patres Concilii Valenti- ni explicat in hunc modum: Id ergo volue- runt unum illius Synodi Patres, Christum non pro illis mortuum esse, qui a mundi exordio usque ad passionem Domini in sua impietate mortui, aeterna damnatione puniti sunt, ut sci- licet eos ex inferno eriperet sicut Patres ex Lim- bo. Quare sensum Carisiaci Capituli non da- mnarunt Valentinae Synodi Patres, sed alium, quem errore facti ipsi tribuerunt.

Sæculum IX. ti (*) continentur. Tum in Concilio.
 A. C. 855. leguntur sequentia.

c. 5.

Item firmissime tenendum credimus, quod omnis multitudo Fidelium ex aqua & Spiritu Sancto regenerata vere a peccatis suis abluatur, cum in Ecclesiæ Sacramentis nihil sit ludificatorium, sed prorsus totum verum & sua sinceritate subnixum. Ex ipsa tamen multitudine Fidelium alii salvantur, quia per Dei gratiam perseverant, alii ad Salutem non perveniunt, quia irritam Redemptionis gratiam vel prava Doctrina vel vita sua faciunt. De gratia, per quam salvantur credentes & sine qua rationalis creatura nunquam beate vixit, & de Libero Arbitrio, in primo homine infirmato, sed per gratiam Jesu Christi sanato, fideliter credimus, quod Sanctissimi Patres auctoritate Sacrarum Scripturarum nobis tenendum reliquerunt, quod Africana, quod Arausica Synodus professæ est, quod beatissimi Pontifices Catholica fide tenuerunt. Ineptas autem quasiunculas & aniles pæne fabulas Scotorum, quæ his gravissimis temporibus usque ad scissionem Charitatis succreverunt, penitus respuimus. Iterum Joannes Scotus Erigena hic vapulat. Cete-

c. 6.

(*) In Nota ad hoc Conc. additur: *De Prædestinatione Dei contra Gothescalcum editus a Mauguino.*

Ceteri Canones Concilii Valentini ^{Sæculum IX.}
 ad Disciplinam spectant. Initium duci- ^{A.C. 855.}
 tur ab Ordinatione Episcoporum. Ro-
 getur Princeps, ut Canonicam electio-
 nem Clero & populo permittere digne-
 tur. Episcopus ex Clericis ipsius civi-
 tatis, vel ex Diœcesi, vel si opus sit ex
 vicinia, vir dignus, eligatur. Si Cleri-
 cus ex Servitio Principis eligatur, pri-
 mum solícite examinetur, cujus vitæ sit,
 deinde cujus scientiæ; qua in re con-
 scientia Metropolitæ oneratur, eique in-
 jungitur apud Principem, Clericos, po-
 pulumque omnia, quæ necessaria vide-
 buntur, agere, ne Episcopus indignus or-
 dinetur. Metropolitæ cura præcipua
 sit de vita & fama ipsorum Episcoporum.
 Tanta inter Episcopos charitas sit & con-
 sensio, ut rebelles Ecclesiæ filii ad pœni-
 tentiæ humilitatem compellantur, aut si
 ab una Ecclesia fuerint excommunicati
 in nulla alia recipiantur. Duo juramen-
 ta contraria in Judicio nunquam admit-
 tantur, cum alterutrum necessario per-
 jurium sit. Non tolerantur duella, ut ut
 consuetudinis auctoritate fulciantur. Qui-
 cunque pugna alterum occiderit, ad a-
 gendam legitimam pœnitentiam modis
 omnibus compellatur. Quicumque oc-
 cisus fuerit, commemoratione in Domi-
 nica oblatione & sepulturæ Ecclesiasticæ
 honore privetur. Tandem Imperatoris

c. 19.

c. 13.

c. 11.

c. 12.

Saeculum IX. pietas imploretur, ut tantum malum editis publice decretis amoveat.

§. XXIV.

Res Italicae.

to. 8. Conc. p.
146. to. 2.
Cap. p. 349.

Mense Februarii sequente Ludovicus Imperator Lotharii filius Regni Longobardorum Episcopos Ticini congregavit. Praecipui erant Angilbertus Archiepiscopus Mediolanensis, Andreas Patriarcha Aquilejensis & Josephus Episcopus Eporianus Imperatoris Archicapellanus. Postquam Ludovicus Episcoporum sententiam de tollendis abusibus exquisivisset, conscripti sunt Articuli novemdecim; in quibus praeter alia conqueruntur Episcopi, quod quidam Laici praefertim Magnates Officio Divino interessent in Ecclesiis, quas domibus suis proximas habebant, raro ad magnas Ecclesias venirent, ubi tamen documenta necessaria percipere oporteret. *Aliqui, ajunt Episcopi, Clericos nostros sine nostro consensu suscipiunt, & Missam a Presbyteris in alia Ecclesia ordinatis, aut a talibus, quorum incerta est Ordinatio, celebrari volunt. Alii Optimates Decimas dant Ecclesiis in illorum fundis positas, aut Clericis sibi servantibus, non vero, uti tamen tenentur, Ecclesiis, in quibus Doctrinam, Baptismum, ceteraque Sacramenta accipiunt.* In hoc Concilio

c. 3.

c. 4.

c. 16.